

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡγγέλθη ἐκ Παρισίων ὅτι ἡ ἐκεῖ διαμένουσα Ἑλληνίς ζωγράφος δεσπ. Μαρία Σκούφου ἔλαβε βραβεῖον εἰς τὸ Salon. Τὸ βραβευθὲν εἶνε μία κόρη μὲ πλαστικώτατον σῶμα, ἡ ὁποία μόλις ἀφῆκε τὸ βιολί της καὶ ρεμβάζει. «Ὁχι μόνον ὡς ἰδέα, ἀλλὰ ὡς ἐκτέλεσις κοίνεται ὡς καλλιτέχνημα.

Μαρία Σκούφου

Ἐδημοσιεύθη ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς τελευταίας παρουσιάσεως τῶν «Παιδῶν τοῦ Ἰησοῦ» εἰς τὸ Ὀπεραμοργκάνον τῆς Βαυαρίας.

Ἀπὸ εἰσιτήρια, βιβλία, φωτογραφίας εἰσεπραχθῆ ἔν συνόλῳ ποσὸν ἐκ 2,130,750 φράγκων. Τὰ ἔξοδα ἀνῆλθον εἰς φρ. 386,215 ἥτοι ἔμεινε καθαρὸν κέρδος ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἑπτακοσίων χιλιάδων καὶ πλέον.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ 950,235 φρ. ἔλαβον οἱ 865 χωρικοὶ οἱ συμμετασχόντες τῆς παραστάσεως. Ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς, ὁ τῆς ορχήστρας, ὁ ταμίας καὶ οἱ βοηθοὶ ἡθοποιοί, ἔλαβον ἕκαστος 5,125 φρ.

Οἱ κομπάρσοι ἐπληρώθησαν πρὸς 150 φρ. ἕκαστος καὶ 13,125 φρ. διανεμήθησαν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τὸ ὑπόλοιπον ἐκ 540.730 ἔμεινεν ὡς ἀποθεματικὸν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν ταῦ Ὀπεραμοργκάνου.

Ἀνευρέθησαν μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ Α. Παρφαί διορθωτοῦ τῶν ἔργων τοῦ Δουμᾶ πατρὸς δύο ἀνέκδοτα δράματα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου· τὸ ἓν φέρει τὸν τίτλον «Ὁ υἱὸς τοῦ καταδίκου» καὶ εἶνε ἐξηγμένον ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τῶν «Ὁ κύριος Καμπέζ». Μερικαὶ σκηναὶ ὑπερτιμῶνται ἐν ὁμοίᾳ ὑποθέσει τῶν ἔργων τοῦ Σαρδοῦ. Τὸ ἄλλο δράμα φέρει τὸν τίτλον «Πέτρος Τάσκας». Ἡ ὑπόθεσις ἐκτυλίσσεται εἰς Βενετίαν. Εἶνε πολὺ πλοκοῦν ἔργον καὶ παθητικώτατον.

Ἀμφότερα τὰ δράματα ταῦτα θὰ παρασταθοῦν τὸν προσεχῆ χειμῶνα εἰς Παρισίους.

Ἐν Γαλλίᾳ θὰ ἐορτασθῇ ἡ ἑκατονταετηρεὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Γάλλου ποιητοῦ καὶ μυθιστοριογράφου Θεοφίλου Γκωτιέ. Ὁ ποιητὴς τοῦ «Καπετὰν Φραγκάσσα» ἐγεννήθη εἰς τὴν Τάοβην. Ὁ Γκωτιέ ἦτο μέγας φιλέλληρ. «Ὅστις λέγει ὥρατον, λέγει Ἑλλάδα» εἶπε. Μία περιγραφή του τῶν Ἑλλ. ἀκτῶν εἶνε ἀριστοτεχνικὴ, μία δὲ εἰκὼν του μὲ Ἑλληνικὰ ἐνδύματα καὶ μαζοῦνὰ μαλλιά, ὑπερτιμῶνται τὰ παλληγκάρια τῆς Ἐπανάστασεως.

Ἀπέθανε μετὰ μαζοῦν νόσον ὁ διευθυντὴς τῶν «Καιρῶν» καὶ πρόεδρος τοῦ Συνδικάτου τοῦ Ἡμερησίου Ἀθηναϊκοῦ τύπου Πέτρος Κανελλίδης. Ὁ Κανελλίδης ἀπὸ τοῦ 1868 ἐδημοσιογραφεῖ πάντοτε. Κατ' ἀρχὰς ἐξέδωκε τὴν σατυρικὴν ἐφημερίδα «Τραμποῦκον», ἔπειτα τὴν «Κόλασον» καὶ κατόπιν τὸν «Προμηθεά». Διετέλεσε πολιτικὸς ἀρθρογράφος τοῦ «Αἰῶνος». Τῷ 1872 ἐξέδωκε τοὺς «Καιροὺς».

Ὁ Κανελλίδης διεκρίθη διὰ τὴν σθεναρὰν καὶ πατριωτικὴν ἀρθρογραφίαν του, πάντοτε ἐνθους ἀπόστολος τῆς Μεγάλης ἰδέας.

Ποιυμαθὴς, ὁρμητικὸς εἰς λόγους, ἀλλ' ἄκακος καὶ γαλήνιος τὴν ψυχὴν. Ὁ θανὼν ἦγε ἡλικίαν 63 ἐτῶν, κατήγετο δ' ἐκ Μάνης.

Οἱ ὑποβαλόντες αἰτήσεις διὰ καθηγητικὴν ἑδραν τῶν σχολῶν τῶν δύο Πανεπιστημίων ἀνέρχονται εἰς τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν 177. Ἐκ τούτων τινὲς εἶνε ἐκ τῶν ἐκκαθαρισθέντων καθηγητῶν, πολλοὶ ἐφηγηταὶ καὶ ἀρεταὶ... μετρούμετες. Τὰ συνυποβληθέντα ἔργα εἶνε πολυαριθμώτατα. Οἱ ἐκ τῶν ξένων Πανεπιστημίων μετακληθέντες καθηγηταὶ κ. Μπούκουρας, Πολίτης καὶ Καραθεοδωρῆς ἠγορήθησαν τὰς προσερχομένας θέσεις.

Τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας ὅπως δώσῃ σειρὰν διαλέξεων ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Ἰωάννης Ρισσιάν. Ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ἐν Ἀθήναις ὅπως ἐπιμεληθῇ τῶν διαλέξεων.

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν Αὐστρὶαν Καλλ. Ἐκθεσὶν τῆς Ρώμης, ἠγόρασε τὴν γνωστὴν εἰκονογραφίαν τοῦ κ. Β. Μποκατσιάμπη, τὸν «Ἀγ. Νικόλαον τῶν Πεντακίων». Τὸ ἔργον ἐκρίθη ἄλλοτε ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ συμπαιθοῦς ζωγράφου, εἶχε δὲ πολλάκις ἐκτεθῇ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ πενταετίας.

Εἰς μίαν παλαιὰν συλλογὴν εἰκότων τοῦ Ἀγγλικοῦ μουσεῖον Μαισὸν ἀνευρέθη μία ἄγνωστος προσωπογραφία τοῦ Ναπολέοντος Α', ποιηθεῖσα διὰ χειρὸς παρὰ τοῦ λοχαγοῦ Μαγνὰ, ὁλίγας ὥρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κατακτητοῦ.

Διαπρέπει ἐν Βουένος - Ἀῦρες ὡς γλύπτρια ἡ κ. Josefa de Vasilicos, ἥς τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν. Ἡ καλλιτέχνις εἶνε Ἀμερικανίς, ἀλλ' ὡς ἐνδείκνυται ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματός της, εἶχε συζητήσῃ Ἑλλῆνα, τὸν πρῶτον ἐν Βουένος - Ἀῦρες Ἑλλῆνα πρόξενον ἀειμνηστον Π. Βασιλικόν. Προσδραμεῖ δώδεκα φιλανθρωπικῶν σωματείων, διακρίνεται δὲ διὰ τὸν ἐνθεσμὸν φιλελληνισμοῦ της. Εἶνε σπανία ἡ λατρεία της πρὸς τὴν μνήμην τοῦ Ἑλλήνου συζύγου της εἰς ὃν, ὡς ὁμολογεῖ, ὀφείλει τὸν πρὸς τὴν τέχνην ἔρωτά της ὡς καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐπιτυχίας της.

Ἀπέθανεν ἐν Γενεύῃ εἰς βαθὴν γῆρας ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ ἱατρός Βασίλειος Ἀποστολίδης. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διαμένων διεκρίθη ὡς ἐπιστήμων, ἀσχολούμενος οὐχ' ἥττον εἰς φιλογικίας μελέτας, ὡν τὰς πλείστας ἐδημοσίευσεν Γαλλιστί. Κυριώτεραι τούτων εἶνε τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδοθὲν τῷ 1898 «Essai sur l'Hellénisme Egyptien et ses apports avec l'Hellénisme classique et l'Hellénisme moderne», ἡ μετάφρασις εἰς ἐξάμετρον νεοελληνικὴν τῆς Ἰλιάδος, αἱ γλωσσικαὶ μελέται του εἰς δύο τόμους, ἥτοι «Σλαβο - φραγκικὴ καὶ Τουρκο - Ἑλληνικὴ περίοδος» καὶ «Ἡ σήμερον λαομένη καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν» (ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1905-1906).

Ἡ ἑκτακτὸς φιλολογικὴ παραγωγικότης του ἐξηκολούθησε μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ βίου του μὲ τὰς σπουδαίας διατριβὰς «L'Hellénisme prémacédonien d'Egypte» (1906) καὶ «Origines Egéennes de la civilisation de l'ancien Empire» (1909). Διὰ τὴν

τοιαύτην εὐδόκιμον ἐξυπηρέτησεν τῆς ἐπιστήμης ἐγένετο ἐπίτιμον μέλος πολλῶν ἐπιστημονικῶν ἐταιριῶν, ἐτιμῆθη δὲ καὶ ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

★

Νέα σηματοκωτάτη δωρεὰ πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Πινακοθήκην τῆς Ἑλλάδος ἐγένετο.

Ἡ χάρις τοῦ περιφήμου Ἀγγλοῦ ζωγράφου Οὐώτς, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀνδρεάδου, ἀπεφάσισε νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν Πινακοθήκην τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, τὴν ἐκτελεσθεῖσαν παρὰ τοῦ συζύγου της.

Ὁ αὐτὸς διάσημος ζωγράφος ἔχει ἐκτελέσει καὶ τὴν προσωπογραφίαν τοῦ ἄλλοτε ἐν Λονδίῳ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος Π. Βράϊλα, τὴν ὁποίαν ἡ σύζυγός του φάνεται διατεθειμένη πῶς δωρήσῃ εἰς τὴν Πινακοθήκην.

★

Ἐν Λεβαδείᾳ θὰ ἀνεγερθῇ ἀνδριὰς εἰς τὸν Λάμπρον Κατσώρη. Αἱ εἰσπραξεῖς βαίνουν ἱκανοποιητικῶς, ἐδόθη δὲ πρὸς τοῦτο ἐορτὴ ἐν Λεβαδείᾳ μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος.

★

Ὁ ἐν Ἀθήναις ἀποθανὼν διαπρεπὴς νομομαθὴς καὶ πολιτευτὴς Ἡλίας Ποταμιᾶνος διὰ διαθήκης του κατέλιπεν ἱκανὸν κληροδότημα πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν Τουρκοφάγον Νικηταροῦν. Ἐπίσης δωρεῖται τὴν ἀξίαν πολλοῦ λόγον ἀρχαιολογικὴν του συλλογὴν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Μουσεῖον.

★

Προσεχῶς προκηρύσσεται διαγωνισμὸς Ἀβερῳφειος διὰ μίαν καλλιτεχνικὴν ὑποτροφίαν. Θὰ μετᾶσχον οἱ ἀριστεύσαντες εἰς τὰς δύο τελευταίας τάξεις τῆς Καλλιτεχνικῆς σχολῆς. Ὁ περιορισμὸς οὗτος διὰ τὴν συμμετοχὴν, προὐκάλεσε ὀνομαστὰ σχόλια.

★

Ὁ «Οἰδίπους» τοῦ Σοφοκλέους ἐδόθη ἀγγλιστὶ πρὸς μὴρὸς εἰς τὸ Ἰοβινγκ Πλάς μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν κ. Κέλιερδ. Τὸ δράμα ἐπανελήφθη τρίς. Μετὰ τινα χρόνον αἱ παραστάσεις τοῦ «Οἰδίποδος» θὰ ἐπαναληφθῶσιν εἰς τὸ Μονατὶτὰν καθεζομένου ἐπίτηδες ἐκ Λονδίνου ἐκεῖ τοῦ διασημοῦ ἠθοποιοῦ Χέρβεϊ, ὅστις θὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως τῶν Θηβῶν.

★

Μετὰ τὰ περιπλανώμενα θεάτρα, ἔχομεν καὶ πλανώδια Μουσεῖα.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Βιομηχανικῆς Σχολῆς τῆς Ζυρίχης κ. Ρέτερ ὁργανώνει μουσεῖον τῆς Βιομηχανικῆς Τέχνης τὸ ὅποιον θὰ περιφέρεται ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, εἰς τρόπον ὥστε καὶ οἱ ἐπαρχιωτὰ ἐργάται νὰ ἀντιλαμβάνονται τὰς μεγάλας προόδους τῆς βιομηχανίας καὶ νὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ αὐτάς. Τὸ Μουσεῖον θὰ δύναιτο εὐκόλως νὰ διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη καὶ θὰ ἔχῃ μῆκος 45 μέτρων καὶ πλάτος 30.

Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις εἶνε ἀπλουστάτη. Εἰς δύο μαζὰς σειρὰς θὰ εἶνε παρατεταγμένοι αἱ προθήκαι, ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ ὑπάρχον τὰ διάφορα ἀντικείμενα τῆς βιομηχανίας.

Εἰς τὸ κέντρον θὰ ὑπάρχῃ ἡ μεγάλη αἴθουσα, ἐπίσης δὲ θὰ ὑπάρχον 40 διαμερίσματα διὰ τὰς εἰδικὰς προθήκας.

★

Ὁ διάσημος Ὁλλανδὸς ζωγράφος Ἰωσήφ Ἰσραὴλς ἀπέθανεν εἰς τὴν Χάγην, εἰς ἡλικίαν 87 ἐτῶν. Ἦτο μέγας καλλιτέχνης, μὲ ἰσχυρὰν διαμορφωτικὴν δύναμιν καὶ τρυφερὸν ποιητικὸν συναίσθημα. Ἰδιαίτερον προτί-

Ἰωσήφ Ἰσραὴλς

μοῖν εἶχε πρὸς ἀπεικόνισιν θεμάτων τῆς καθημερινῆς ζωῆς, γηραιῶν καταβεβλημένων προσώπων καὶ τὰ διαθετικώτατα ἔργα του ἐνεπνεύζοντο καὶ ἐσωτερικοποιοῦντο ἀπὸ τὴν τέχνην του, ἕνα κομματιασμένον, ἐλαφρὸν, φωτεινόν, φαιόν, ὀμιχλώδες, χωρὶς ἰσχυρὰς χρωματιστικὰς ἀντιθέσεις.

★

Μία ὥραία ἰδέα ἐρρίφθη ἀπὸ διαφόρους καλλιτέχνας καὶ δημοσιογράφους. Προέκειται νὰ διοργανωθῇ ἐκδρομὴ κατὰ τὴν προσεχῇ ἡνοιξίαν εἰς Σμύρνην καὶ ἐκεῖθεν σιδηροδρομικῶς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐφεσον, ἐπὶ τῶν ἐρείπων τοῦ θεάτρου τῆς ὁποίας τὸ ζεῦγος Σνλβαῖν θὰ παίξουν μετὰ τοῦ θιάσου των τὴν «Ἐκάβην» τοῦ Εὐριπίδου.

★

Ὁ κ. Θ. Οἰκονόμου ἔπαιξε μετὰ τοῦ θιάσου τῆς Κυβέλης εἰς τὸν «Φάονστ» ὡς Μεφιστοφελὴς μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας.

— Ἡ κ. Βερώνη ἔδωσε παραστάσεις εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Πύργον, μετὰ πολυετῆ ἐξ Ἑλλάδος ἀπουσίας. Ἰσὼς δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ «Ἀθήναιον» τὸν προσεχῇ μῆνα.

— Ἡ κ. Παρασκευοπούλου παίζει εἰς τὴν Αἴγυπτον.

— Εἰς τὰς Πάτρας παίζει θιάσος ὑπὸ τὸν κ. Πέτσσαν. Περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου θὰ παίξῃ εἰς τὸ «Πανελλήνιον».

— Ὁ βαρόνος κ. Ἀλφς Σακελλαρίδης ἐνεφανίσθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» παίζων τὸν «Ριγολέττον». Ὁ κ. Σακελλαρίδης ἐσπούδασεν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνεφανίσθη δὲ πρὸ ὀλίγων μνηρῶν εἰς τὸ θέατρον «Μερακάντε» τῆς Νεαπόλεως. Τὸν χειμῶνα θὰ παίξῃ ἐν Ἰταλίᾳ πάλιν, συμβληθεὶς μὲ ἕνα τῶν μεγαλειτέρων ἰταλικῶν θιάσων.

★

Ἀπίστευτον καὶ τερατῶδες ἄγλημα, ἢ ἐκ τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου κλοπὴ τῆς Τζοκόντας, ἀνεστάτωσε τοὺς Παρισίους καὶ βαδύτατα συνεκίνησεν ὁλόκληρον τὸν πολιτισμένον κόσμον.

Ἡ κλοπὴ εἶνε ἀπὸ τὰς θραυστέρας, ἐξ ὧν ἀναφέρονται τὰ χρονικά των Μουσείων. Ἄγονοι δὲ αἱ μέχρι τοῦδε προσπάθειαι τῆς ἀστυνομίας πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς περιφήμου εἰκόνης ἢ τῶν ἐπίσης περιφημῶν κλεπτῶν. Εἶνε μυστηριον πῶς ἀπὸ τὸ Λούβρον, ἀπὸ θέου περιόπτον, ὑπὸ τὰ ὄμματα φυλάκων, ἀπήχθη ἡ ὡραιότερα εἰκὼν τοῦ Μουσείου τόσοῦ ἀνεροχλήτους.

Αἱ ὑποθέσεις εἶνε ποικίλαι. Ἰδοὺ αὐταί, χάριν τῆς ἱστορίας. Ὅτι ἦτο δημοσιογραφικὸν κόλπο διὰ νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἀφροσύνη των καλλ. θησαυρῶν.

Ὅτι ὁ κλέπτης εἶνε μανιώδης σλλέκτης ἢ τρελλὸς

θέλον να συζητή με την Τζοκόντα, ή ψυχοπαθής όστις έκλεπεν, όπως άλλοι έφάνησαν ή έξυσαν άριστουργήματα της τέχνης εις διάφορα μοναστήρια, ή άλλοι έθνης φανατικός ζηλοτυπών την Γαλλίδα, διότι είχε τοιοῦτον θρησκόν.

Έξοφθή και ή ιδέα ότι εν γνώσει της Κυβερνήσεως άφηρέθη ή εικόνα, διά να άποσπάσῃ αυτή την προσοχήν του λαού από το Μαρκινόν ζήτημα.

Έλέγχθη ότι ή κλοπή έγινετο έξ επαγγελματικής αντίζηλίας να λείψουν τα παλαιά έργα διά να άρχίσουν να εκτιμώνται τα νεότερα. Άλλοι είπαν ότι ό κλέπτης θα είνε μελλοντιστής, άπαδός του Μαρινέτη.

Η κλοπή έγινετο μεταξύ της 7 1/2— 8 1/2 το πρωί της Δευτέρας (8 Αιγούστου). Την κλοπήν άνεκάλυπεν εις φύλαξ. Είς μίαν γωνίαν ενός διαμερίσματος ενόσθη το πλαίσιον και το κρύσταλλον της εικόνας, με το όποιον έχάτως είχαν περιβάλῃ την εικόνα διά τόν φόβον της καταστροφής. Μία μικρά θύρα πλησίον της αϊθούσης της Τζοκόντας ήτο πάντοτε άνοιχτή και άφύλακτος. Το μουσεϊον έκλείσθη. Όταν ήνοιξε μετά τινας ήμέρας, άπειρον πλῆθος μετέβη διά να ίδῃ τόν κενόν χώρον όν κατείχεν ή Τζοκόντα έπῃγαν και μερικοί οι όποιοι δεν είχαν μεταβῇ όταν το έργον έπῃρχε!

Η κλοπή της Τζοκόντας έθεωρήθη ως «έθνικόν πένθος». Έξεφράσθη ό φόβος μήπως επειδή ό κλέπτης δεν είνε δυνατόν να ποιήσῃ την εικόνα, κινδυνεύον να ανακαλυφθῇ, καταστρέψῃ τόν εὐθραστον ξύλινον πίνακα.

Η «Illustration» προσφέρει να μετοχή 40,000 φρ. εις έκείνον όστις θα φέρῃ την εικόνα. Ο Ροσεφόρ προτιμή όπως δοθῇ υπό του Κράτους άμνηστία εις όποιον την παρουσιάσῃ και 1,000,000 ως άμοιβή.

Η «Ματὲν» συνβουλεύθη την μάντιδα Άλβάμ, ήτις είπεν ότι οι κλέπται είνε δύο, εις γέρον και εις νέος.

Ο διευθυντής του Λούβρου κ. Ωμόλ έπαύθη προσωρονός. Αί άνακρίσεις απέδειξαν ότι ή φροσύνη του Μουσείου ήτο έλλειπεστατή.

Η εικόνα* της Τζοκόντας θεωρείται ως το έξοχώτερον έργον της ζωγραφικής του Λούβρου, όπως ή Άφροδίτη της Μήλου είνε το άριστότερον της εν αυτή γλυπτικής. Ο Λεονάρδος Αα Βίντση έξωγράφησεν αυτήν κατά το 1500 εν Μιλάνῳ. Η έργασία του κατά το σύνηδες, ήτο μακρά και έπιμελεμένη ήσολήθη επί 4 έτη και την άφῃκεν άτελή ως λέγουν τεχνικοίται τινές.

Τζοκόντα ήτο ή δόνα Μόνα Λίζα, περικαλλής σύζυγος του Φραγκίσκου τέτλ Τζοκόντο, Φλωρεντινού. Λέγουν ότι ήτο έρωμένη του ζωγράφου. Όταν επόζαρεν ή Μόνα Λίζα, ό Λεονάρδος συνήθριζε μουσικούς και γελοιοποιούς, να εν τη φαιδρῃ αυτή συντροφιά έχει το μονότονον ζωηρόν το βλέμμα, μεδίαμα εὐχαρι και εκφραστικόν φνωσισμόν. Η εικόνα αυτή περιελθούσα εις την κατοχήν του συζύγου της Μόνας, επωλήθη κατόπιν αντί 15,000 λιρών κατά το 1510 εις τόν Φραγκίσκον τόν Α'. Το κεφάλαιον αυτό, άνατοκίζόμενον, φθάνει σήμερον περίπου τα 45 εκατομμύρια. Έκτοτε από άνακτόρον εις άνακτόρον, διότι περιήλθεν εις την ιδιοκτησίαν του Βασιλέως, κατέλιξε κατά την Παλιόδοθωσιν εις το Λούβρον.

Το ανεξιχνίαστον βλέμμα και το αντιματώδες μεδίαμα της Τζοκόντας επένευσαν μυθιστοριογράφους και απετέλεσεν το άπαράμιλλον θέλητρον της εικόνας, ήτις θεωρείται ή τεχνικώτερα προσωπογραφία του κόσμου. Το περιεργον είναι ότι πρό τινων ετών από την συλλογήν Νογκόν έκλάπη το τελειότερον αντίγραφον της Τζοκόντας, έργον σύγχρονον του Λεονάρδου Αα Βίντση.

Νεώτερον τηλεγράφημα άνήγγειλε ότι συνελήφθησαν δύο άτομα ταξιδεύοντα επί αυτοκινητόν εις Αεόν της Ισπανίας και φέροντα την Τζοκόνταν και ότι ισχυρίζονται οι συλληφθέντες ότι δεν είνε ή πρωτότυπος εικόνα της Τζοκόντας. Άλλά και ή είδησις αυτή διεφύεσθη.

Γ. Μαρκοράς

Απέθανεν εν Κερκύρα τῇ 28 Αιγούστου ό γηραιός ποιητής Γεράσιμος Μαρκοράς. Η κηδεία του έγινετο μεγαλοπρεπής, ό δέ Λῆμος Κερκύρας κατέθεσε στεφανόν. Επιδρυμά του μεταστάνας δεν άπεδόθησαν αί εις το παράσημόν του νομισμαίται τιμαί.

Ο Μαρκοράς γεννήθη εν Κεφαλληνίῃ τῷ 1826. Ο πατήρ του έχρημάτισεν επί Άγγλικῆς προστασίας πρόσδρος του άνωτάτου δικαστικού συμβουλίου και άρχων της Παιδείας, μετά δε την ένωσιν βουλευτής Κερκύρας. Ο Γεράσιμος Μαρκοράς έξεπαιδεύθη εν Κερκύρῃ εν ηλικία 23 ετών μετέβη εις Ιταλίαν προς σπουδὴν της νομικῆς, αλλά μετά διετίαν άνακληθείς υπό του πατρός του επεράτωσε τὰς σπουδάς του εν τῇ Ιονίῳ Άκαδημίῃ. Κατέγινετο πάντοτε εις φιλολογικὰς μελέτας. Φίλος και μαθητής του Σολωμού, όν ήκολούθησεν εν τῇ ποιήσει. Ητο εις τῶν γνησιωτέρων αντιπροσώπων της Ιονίου ποιητικῆς σχολῆς.

Ο Μαρκοράς έγραψε άρκετά ποιήματα λυρικά και τινα σατιρικά. Τα έργα του έχουν έκδοθῇ εις δύο τόμους, όν ό εις επιγράφεται «Ποιητικά έργα» (1890), ό δε «Μικρά ταξείδια» (1898). Εκ τῶν ποιημάτων του το άνώτερον είνε ό «Όρκος», όστις και κατέστησε γνωστόν τόν ποιητήν. Ο «Όρκος» είνε έκτενές επικολυρικόν ποίημα, γραφέν τῷ 1867 και δημοσιευθέν τῷ 1875, εμπνευσθέν εκ της ήρωικῆς τραγωδίας του Άρκαδίου της Κρήτης. Περί του ποιήματος τούτου έγράφησεν εν Εὐρώπῃ εὐμενείς κρίσεις, έχάτως δε διαπρεπῆς Εὐρωπαίος κριτικός το απέκρίσε ισάξιον τῶν Βιργιλιακῶν έπόν. Ο Βασιλικός ύμνος, όστις έμελοποιήθη υπό του Μαντζάρου, έγράφη υπό του Μαρκορά.

Ο θανών ποιητής ήτο πλουσιώτατος, καίτοι δε κατὰλευκος έφάνετο ζωηρότατος. Έξησε πάντοτε εν Κερκύρῃ, απέφειγε δε τόν κοσμικόν θόρον διατρέβων εις την έξοχικήν του έπαύλιν.

★

Ως θρίαμβος της επιδόσεως της γυναικός εις τὰς Καλὰς τέχνας έθεωρήθη ή βράβευσις εις τόν εφειτερόν διαγωνισμόν διά το μέγα βραβείον της Ρώμης εν τῇ γλυπτικῇ της δεσποινίδος Λουκιανῆς Heunelmanns, ηλικίας 30 ετών.

Η βραβευθείσα έδίδαξε το σχέδιον εις δημοτικά σχολεία τῶν Παρισίων. Είνε ή πρώτη φορά καθ' ήν γυνή λαμβάνει το βραβείον της Ρώμης.

Εις την αρχιτεκτονικήν το πρώτον βραβείον έλαβεν ό Έρρίκος Huygh.

* Όρα «Πανακοθήκη», τόμ. ΙΑ', σελ. 54.